

FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD

FERDINANDO FREGA

ВІНЧЕНЦО FREGA, 33 РОКИ

THE FAMILY · 11

Син, призначений директором у тридцять три, мати в сльозах і фотографії гондол, які колись зробив у Калабрії його батько.

Gillette narrative вітає вас. Ви ще не знаєте, як вам пощастило — ви ось-ось децю отримуєте, і ніхто нічого не попросив у вас натомість. Тепер ви входите в мій світ — так близько, що можна торкнутися леза. Але я не продаю леза. Це лезо належить лише моїй матері. Коли все скінчиться, ви вже не будете такими, як раніше. Ви вже шукатимете наступне. А поки що почніть звідси. Подаруйте собі цю мить.

Елізабетта, моя остання дружина — ні, насправді моя єдина дружина станом на сьогодні, 9 жовтня 2026 року, — увійшла до моєї кімнати, ридаючи, і крізь сльози ледве вимовила:

«Я розчулилася».

А потім заплакала.

Я злякався, що сталося щось погане. Може, вона знайшла один із моїх незавершених проєктів. Або хтось подзвонив у двері, сказав, що його прізвище Frega, і попросив побачити свого батька.

На щастя, не сталося ні того, ні іншого.

Ха-ха-ха.

Їй зателефонував наш син Вінченцо, якого в ніжному віці тридцяти трьох років призначили директором одного з

найбільших гіпермаркетів відомої німецької торговельної мережі в Північній Італії.

І це багато говорило про те, ким він був.

Його ім'я все видавало.

Так само як його дід, перший італійський ЧОЛОВІК GILLETTE.

Той, чийого існування ніхто не чекав би.

Мені було цікаво, як йому це вдалося, тож я заходився випитувати подробиці, які могла розповісти його мати.

Вона розповіла, що він цілком із власної ініціативи розробив серію проєктів і представив їхні обкладинки італійській комерційній дирекції разом із фотографіями РОЗКЛАДКИ НА ГОНДОЛАХ.

Він залишив позаду всіх у залі — і будь-яку конкуренцію.

Ніхто ніколи раніше цього не робив.

Його доля почала розгортатися.

Він був першим у Європі.

Мені спало на думку, що і я у двадцять вісім років розробив подібний проєкт у GILLETTE ITALIA. Я представив італійській раді директорів фотографії гондол у 350 супермаркетах по всій Калабрії, зроблені разом із моєю суто жіночою командою мерчандайзингу.

На фотографіях була традиційна РОЗКЛАДКА на вітрині поруч із другим місцем для товару, яке я домовлявся отримати безпосередньо з власником кожного магазину.

Я казав власникам, що їхній супермаркет побачать у всьому світі — від Мілана до Бостона.

Жоден калабрієць ніколи не зміг би сказати «ні» жінці.

І навіть сьогодні, у шістдесят один, я можу лише це підтвердити.

Я ніколи не був певен, що ті фотографії справді побачать у всьому світі.

Але я зробив свою роботу.

Продав те, чого ніхто ніколи не зміг би купити:
надію.

Але **ніколи не обіцянку.**

Я був переконаний, що дідусь Вінченцо, де б він не був, дивився на мене й на свого онука і неодмінно сказав би:

«Ну що, хлопці. Роботу зроблено».

Ледь помітна усмішка.

А потім:

«А тепер до справ. Нуар залиште на вихідні — але завжди після родини».

Ferdinando